

De vier eerste versregels van deze aanvulling hebben, zelfs tot op heden, nog niet veel aan waarde verloren. Maar de beide laatsten blijken nu, onbedoeld, een sombere voorspelling te zijn geweest voor deze oude voorstad.

Toen in 1823 de Bemuurde Weerd bij de stad Utrecht ging behoren bleef dit stadsdeel haar eigen karakter behouden. Maar hedendaagse kunstzinnige bouwers kwamen met bulldozers grote delen van Utrecht tot verleden tijd degraderen. Bovendien wierpen zij zand in het water, waardoor niet alleen de goedkoopste transportgelegenheid tot in de stad en de buitenwijken ten dode was opgeschreven, maar ook een einde kwam aan het karakteristieke van deze industriële stadswijk. Immers, vele daar gevestigde bedrijven, beducht voor het imminente gevaar, zochten elders een goed heenkomen. En als dan straks het gebouwencomplex van de meelfabriek De Korenschoof zal zijn verdwenen - gebouwen die meer dan anderhalve eeuw het beeld van dit stadsdeel beheersten - dan zal het vertrouwelijke silhouet van de Bemuurde Weerd eerst werkelijk tot het verleden behoren. Alleen de herinnering blijft dan voortleven in de straatnamen Bemuurde Weerd Oost- en Westzijde.

Aldus rolt de geschiedenis voort; mensen komen en gaan. De oudere generatie trekt zich terug, be-

grijpende dat de nieuwe tijd andere mensen met een andere levensaanpak vraagt. Zo stroomt dan langzamerhand het bloed van de vernieuwende tijd in de aderen van het oude sticht. Of bij deze bloedtransfusie steeds de nodige voorzichtigheid wordt betracht, kan alleen de toekomst leren. Een toekomst waarin het verleden wordt voortgezet; *vernieuwd!*

Deze overpeinzing wordt besloten met enkele versregels van de eveneens in Overijssel gewoond hebbende dichter Rhijnvis Feith. Van hem zijn de dichtregels:

*Op de weg, die wij betreden
Staat geen voetstap, die beklijft.
Al het heden wordt verleden
Schoon 't ons toegerekend blijft!*

De eerste drie regels van dit overbekende vers kunnen de weemoedig gestemde en naar het voorbij terugverlangende Utrechters zich ter harte nemen, terwijl de zin van de laatste regel een waarschuwing inhoudt voor de jongeren die al tastend en dwalend zoeken naar vernieuwing.

W. F. van Schaverbeke

J. C. Bloem's „Verzamelde gedichten“ en de keuze uit eigen werk „Doorschenen wolkenranden“ zijn nog steeds in de boekhandel verkrijgbaar.

Samuel Muller Frederikszoen 1848-1872-1922

Een halve eeuw geleden, op 5 december 1922, is een groot Utrechter in de ouderdom van bijna 75 jaar overleden. Samuel Muller was de man die met anderen het Nederlandse archiefwezen fundeerde, die de Utrechtse verzamelingen als rijksarchivaris (1879-1920) en als gemeente-archivaris en museumdirecteur (1874-1918) beheerde, die uitzonderlijk veel publiceerde en inventariseerde, aan wie onze vereniging het eerste artikel in haar eerste jaarboek (van 1924) wijdde, en die door zijn produktieve arbeid velen aan zich heeft verplicht.

Een markante datum in het leven van deze geleerde stadgenoot was ook die van zijn promotie op 16

april 1872, dus juist een eeuw geleden. De plechtigheid geschiedde bij prof. mr. Robbert Fruin aan de universiteit te Leiden. Het proefschrift staat als nr. 1 in de kast die alle werken van Muller bevat en op het Gemeentelijk Archief bewaard wordt. Het draagt tot titel: „Mare clausum, bijdrage tot de geschiedenis der rivaliteit van Engeland en Nederland in de zeventiende eeuw.“ Daarna volgt een eerbiedwaardige rij boeken, artikelen, commentaren, archiefinventarissen, enz.

Ik meen, dat de vereniging „Oud-Utrecht“ wel even bij bovenstaande data - 16 april 1872 en 5 december 1922 - mag stil staan.

A. Graafhuis